

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2014 r.

Z upoważnienia Prezesa Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach –

SSR Maja Łapińska

w sprawie M. M. (M.)

obwinionego o czyn z art. 11 k.w. w zw. z art. 124 § 1 k.w.

w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania

postanawia:

1. na podstawie art. 59 § 2 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w. odmówić wszczęcia postępowania wobec obwinionego M. M. o czyn z art. 11 k.w. w zw. z art. 124 § 1 k.w. polegający na tym, że w dniu 12 lutego 2014 roku około godziny 10.00 w K. przy ul. (...) będąc pracownikiem firmy Park (...) uczynił niezdatnym do użytku pojazd marki V. (...) o nr rej. (...), usiłując spowodować stratę o wartości 200 złotych poprzez nieuprawnione założenie blokady na koło tego pojazdu uniemożliwiając swobodne dysponowanie nim przez B. J.;
2. na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Komisariat I Policji w K. wystąpił do tut. Sądu z wnioskiem o ukaranie M. M. za czyn z art. 11 k.w. w zw. z art. 124 § 1 k.w., zarzucając obwinionemu, iż w dniu 12 lutego 2014 roku około godziny 10.00 w K. przy ul. (...) będąc pracownikiem firmy Park (...) uczynił niezdatnym do użytku pojazd marki V. (...) o nr rej. (...), usiłując spowodować stratę o wartości 200 złotych poprzez nieuprawnione założenie blokady na koło tego pojazdu uniemożliwiając swobodne dysponowanie nim przez B. J..

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie należało odmówić wszczęcia postępowania, wobec stwierdzenia, iż zarzucany obwinionemu M. M. czyn nie zawiera znamion wykroczenia, tj. wobec zaistnienia negatywnej przesłanki postępowania unormowanej w art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w.

Dla porządku rozważań wskazać trzeba, iż warunkiem do uznania, że doszło do popełnienia czynu zabronionego ustawą, jest wypełnienie wszystkich wskazanych przepisem znamion. Stąd też wykluczenie jakiegokolwiek ze znamion czynu zabronionego wyłącza możliwość uznania jego zaistnienia.

Przedmiotem ochrony zarzucanego obwinionemu M. M. wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. jest własność i posiadanie rzeczy. Odpowiedzialności za ten czyn podlega m.in. ten kto czyni cudzą rzecz niezdatną do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia. Wykroczenie to posiada swój odpowiednik w kodeksie karnym opisany w art. 288 k.k. Granicę między tym wykroczeniem, a wskazanym występkiem wyznacza wielkość szkody wyrządzonej zachowaniem sprawcy.

W przedmiotowej sprawie, na obecnym etapie postępowania koniecznym jawi się wyeksponować, iż dla bytu czynu z art. 124 § 1 k.w. koniecznym jest wystąpienie szkody majątkowej. Tak w doktrynie, jak i orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że w odniesieniu do zniszczenia, uszkodzenia lub uczynienia niezdatną do użytku cudzej rzeczy,

szkodę majątkową należy rozumieć jako sumę rzeczywistego uszczerbku w mieniu (*damnum emergens*) i utraconych przyszłych korzyści (*lucrum cessans*).

W zakresie zaś uczynienia rzeczy niezdatną do użytku w literaturze znany jest pogląd, że nie jest ono relewantne prawnokarnie, jeżeli dla przywrócenia normalnej użyteczności rzeczy nie jest potrzebny nakład kosztów ani pracy (Makarewicz, Kodeks, s. 439; Dąbrowska-Kardas, Kardas (w:) Zoll III, s. 367-368). Częściowo odmienne stanowisko doktryny w tym zakresie wskazuje, iż jeżeli dla przywrócenia normalnej użyteczności rzeczy nie były potrzebne nakłady (rzutujące na możliwość poniesienia rzeczywistego uszczerbku w mieniu), jednakże właściciel lub posiadacz poniósł szkodę majątkową (np. w postaci utraconych spodziewanych korzyści), brak jest racji dla uznania czynu sprawcy za bezkarny (M. Kulik, Z prawnokarnej, s. 84 i n.; tenże, Przepięstwo, s. 83 i n.) Podobnie W. Kotowski (Komentarz do Kodeksu Wykroczeń, art. 124 k.w.) ogranicza możliwość wystąpienia szkody w tym przypadku tylko do postaci *lucrum cessans*.

Niezależnie od przytoczonych wyżej stanowisk, każdorazowy brak wystąpienia szkody majątkowej jednoznacznie wyklucza możliwość oceny takiego zdarzenia przez pryzmat karnoprawny tak wykroczenia z art. 124 k.w., jak i występkę penalizowanego treścią art. 288 k.k.

Po myśli zaś normy art. 11 k.w. za usiłowanie odpowiada osoba, która w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. Wskazać przyjdzie, iż odpowiedzialność za usiłowanie występuje li tylko, gdy ustawa tak stanowi.

W przedmiotowej sprawie obwiniony – M. M. – pozostaje zatrudniony w firmie PARK- (...), gdzie wykonuje czynności w ramach swoim służbowych obowiązków. Teren na ul. (...) przynależy do ww. firmy, a nadto jest on stosownie oznaczony tablicami informacyjnymi, które wskazują zasady i regulamin parkowania na tymże parkingu, jak również ewentualne konsekwencje zaparkowania samochodu przez osobę nieuprawnioną.

Bezspornym pozostaje, iż w dniu 12 lutego 2014 r. na terenie parkingu B. J. zaparkowała swój samochód marki V. (...) nr rej. (...). W następstwie nie uiszczenia opłaty parkingowej, M. M., zgodnie ze swoim zakresem obowiązków, założyła na koło wskazanego pojazdu blokadę. Po około godzinie od zaparkowania, na teren parkingu wróciła właścicielka samochodu, kiedy to zauważyła blokadę na kole swojego auta, natomiast na przedniej szybie kartkę z numerem telefonu do pracownika, który założył blokadę – był nim M. M.. Po rozmowie telefonicznej obwiniony podjechał na wskazane miejsce, poinformował o obowiązku uiszczenia opłaty w kwocie 100 złotych. W związku z tym, iż B. J. nie posiadała przy sobie kwoty w tej wysokości obwiniony poinformował ją, że w tej sytuacji opłata będzie wynosiła 200 złotych. W następstwie tej sytuacji kobieta wezwała interwencję Policji. Na polecenie przybyłych funkcjonariuszy obwiniony zdjął blokadę z koła.

Z akt sprawy bezspornie wynika, iż B. J. nie uiściła jakiegokolwiek opłaty za postój swojego pojazdu na terenie parkingu. Jednocześnie wpierw założona, a następnie zdjęta blokada koła nie uczyniła jakichkolwiek szkód w jej pojeździe. Co za tym idzie, nie można uznać aby doszło do popełnienia przez M. M. wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. Mało tego, obwiniony nie usiłował spowodować straty u B. J. w kwocie 200 złotych, albowiem obowiązek uiszczenia opłaty wynika z udostępnionego regulaminu firmy PARK- (...), do której należy teren parkingu. Ponadto wskazać przyjdzie, iż M. M. jako zatrudniony w ww. firmie działał w ramach swoich obowiązków służbowych, który jest odpowiedzialny za wskazane w jego zakresie obowiązków – czynności, zakreślonych przez pracodawcę. Obwiniony – jako pracownik – działa zatem w zaufaniu do pracodawcy, jak również w zaufaniu do wydawanych przez niego poleceń, jednocześnie czyni to w pełnym przekonaniu do ich prawidłowości, zatem nie można uznać, iż usiłował spowodować stratę we wskazanej kwocie na szkodę B. J..

Z powyższych względów brak elementarnych podstaw dla przypisania obwinionemu zarzucanego mu wykroczenia, albowiem w jego zachowaniu nie sposób upatrywać znamion wykroczenia z art. 11 k.w. w zw. z art. 124 § 1 k.k. i czyn ten pozostaje prawnokarnie obojętny. Samo zdarzenie w ocenie Sądu winno być ewentualnie rozpatrywane na gruncie cywilnoprawnym.

Jedynie na marginesie wskazać przyjdzie, iż tożsame stanowisko zostało zaprezentowane w sprawach o podobnym stanie faktycznym, zainicjowanych w tut. Sądzie, o sygn. IV W 213/14 i IV W 194/13.

Mając powyższe na względzie, wobec stwierdzenia przeszkody procesowej opisanej w art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w., nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czyn nie zawiera znamion wykroczenia. Powyższe zgodnie z dyspozycją tego przepisu rodzi na obecnym etapie postępowania konieczność odmowy wszczęcia postępowania.